

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie A. K.

w przedmiocie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 24 sierpnia 2020 r.

wydanego w sprawie I S (...) prowadzonej z jego skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania bez nieuzasadnionej zwłoki

w sprawie III RC (...) Sądu Rejonowego w Z.

z powództwa A. K.

przeciwko M. B. i M. B.

o ustalenie ojcostwa i roszczenia z tym związane,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 12 marca 2021 r.,

zażalenia A. K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w S.

z dnia 26 listopada 2020 r., sygn. akt I WSC (...),

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2020 r., Sąd Okręgowy w S. odrzucił skargę A. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

tego Sądu z dnia 24 sierpnia 2020 r. (I S (...)) ze względu na jej osobiste sporządzenie przez skarżącego z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. Sąd podniósł, że skarga jest niedopuszczalna także dlatego, że objęte nią postanowienie nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie.

W osobiście sporządzonym i wniesionym zażaleniu, A. K. domagał się jego uchylenia, zarzucając Sądowi Okręgowemu cyt. „obrazę przepisów prawa materialnego oraz pogwałcenie konstytucyjnych praw i wolności człowieka i obywatela”. Wniósł ponadto o stwierdzenie przez Sąd Najwyższy przewlekłości postępowania w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy w Z., sygn. akt III RC (...), oraz zasądzenie od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Z. na jego rzecz kwoty 20 000 zł z tytułu cyt. „niezgodnego z prawem postanowienia Sądu Okręgowego w S. 24 sierpnia 2020 r. w sprawie I S (...)”.

W piśmie z dnia 10 grudnia 2020 r. A. K. wniósł o zwolnienie go z wynikającego z art. 87¹ k.p.c. przymusu adwokacko-radcowskiego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, gdyż - w jego ocenie - sprawa nie ma charakteru skomplikowanego na tyle, aby wymagała zastępstwa przez profesjonalnego pełnomocnika, a on sam, mimo braku prawniczego wykształcenia, nieustannie pogłębia wiedzę prawniczą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych; dotyczy ono również czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Ustanowiony w powołanym przepisie przymus adwokacko-radcowski ma charakter bezwzględny i obejmuje wszystkie postępowania toczące się przed Sądem Najwyższym; wyłącza zatem zdolność strony do podejmowania czynności procesowych osobiście (zdolność postulacyjną) z wyjątkiem wskazanym w art. 87¹ § 2 k.p.c., który nie zachodzi w rozpoznawanej sprawie.

Środek odwoławczy wniesiony do Sądu Najwyższego z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. jest z tej przyczyny niedopuszczalny i podlega obligatoryjnemu odrzuceniu bez wzywania skarżącego do usunięcia tego uchybienia

(por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2018 r., V CZ 16/18; niepubl., z dnia 16 stycznia 2009 r., V CZ 87/08, niepubl. , z dnia 8 października 2014 r., II CZ 53/14, niepubl. , z dnia 10 marca 2016 r., III CZ 7/16, niepubl. oraz z dnia 17 kwietnia 2019 r., V CZ 15/19, niepubl.). Z uwagi na bezwzględnie obowiązywanie art.87¹ k.p.c., o czym skarżący został poinformowany, nie było podstaw prawnych do zwolnienia go od powyższego obowiązku , stąd orzeczono jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ i art. 373 k.p.c.).